

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 1006

din 23 august 2016

Prin raportul nr. 5095/IJ/2757/DIJ/17474/ST/2016, Inspecția Judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii verificările efectuate ca urmare a sesizării formulate de domnul **DANIEL ZAMFIR**, deputat în Parlamentul României, privind apărarea independenței și imparțialității sistemului judiciar, afectată de afirmațiile făcute de domnul ,

, la data de 04.07.2016, în scrisoarea adresată mai multor instituții din sistemul juridic.

Analizând raportul Inspecției Judiciare și văzând înscrisurile atașate, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

La data de 19 iulie 2016, în temeiul art. 30 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, președintele Consiliului Superior al Magistraturii, la solicitarea domnului Daniel Zamfir, deputat în Parlamentul României, a înaintat Inspecției Judiciare sesizarea cu privire la afirmațiile făcute de domnul

, la data de 04.07.2016, în scrisoarea adresată mai multor instituții din sistemul juridic, respectiv către Consiliul

Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției, Institutul Național al Magistraturii și celor 15 președinți ai curților de apel, ce au fost apreciate ca fiind de natură să aducă atingere independenței și imparțialității întregului sistemului judiciar, în condițiile în care declarația a fost preluată de mass-media.

Potrivit raportului nr. 5095/IJ/2757/DIJ/17474/ST/2016 întocmit de Inspekția Judiciară ca urmare a verificărilor prealabile, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

În cuprinsul sesizării formulate de domnul Daniel Zamfir, deputat în Parlamentul României, s-a arătat că la data de 04.07.2016, în scrisoarea adresată Consiliului Superior al Magistraturii, Ministerului Justiției, Institutului Național al Magistraturii și celor 15 președinți ai curților de apel, domnului :

_____ critică deciziile pronunțate de instanțele judecătorești, afirmându-se că unele instanțe se pronunță împotriva legii, încălcând în acest fel drepturile legitime care afectează activitatea instituțiilor de credit, constituind astfel „un atac fără precedent la ordinea constituțională”.

În sesizarea formulată s-a făcut precizarea că, în opinia domnului deputat Daniel Zamfir, afirmațiile domnului _____ reprezintă o formă de presiune asupra instanțelor de judecată care au în acest moment, pe rol, sute de procese între persoane fizice, ce au încheiat cu băncile din România contracte de împrumut în valută.

Domnul deputat Daniel Zamfir susține că acest apel al domnului _____ vine în contextul în care Înalta Curte de Casație și Justiție urmează să se pronunțe într-o speță extrem de importantă în legătură cu înghețarea cursului, arătând că nu este deloc întâmplătoare reacția _____ din _____, care cere practic judecătorilor să aplice o practică unitară în materia litigiilor, privind rambursarea creditelor în valută.

Având în vedere că de-a lungul timpului au existat situații în care Consiliul Superior al Magistraturii a sesizat Inspekția Judiciară, în legătură cu o serie de declarații publice ale unor lideri politici sau ale altor persoane, care au vizat activitatea sistemului judiciar, fiind interpretate ca o imixtiune în actul de justiție, domnul deputat Daniel Zamfir a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii să precizeze cum cataloghează declarațiile domnului

și, totodată, să aprecieze dacă acestea sunt de natură să aducă atingere independenței sistemului judiciar.

Față de solicitarea formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii, la cererea domnului Daniel Zamfir, deputat în Parlamentul României, privind apărarea independenței și imparțialității sistemului judiciar, Plenul reține următoarele:

În calitate sa fundamentală de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Conform dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, în exercitarea atribuțiilor sale, „Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul și obligația de a se sesiza și din oficiu pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor”.

Justiția în statul de drept este socotită o putere pe lângă celelalte puteri ale statului, potrivit art. 21 și art. 124 din Constituția României. Pentru aceasta este necesar să existe anumite garanții față de celelalte puteri ale statului, pentru a se evita politizarea și pentru a crea independența și imparțialitatea magistratului.

Principiile independenței și imparțialității magistraților sunt consfințite de art. 124 alin. 3 din Constituție, art. 3 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de art. 3 alin. 2 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Articolul 1 pct. 4 din Constituția României consacră expres principiul separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorească. Potrivit acestui principiu raporturile dintre legislativ, executiv și puterea judecătorească sunt condiționate de respectarea principiului independenței magistraților și supunerii lor numai legii, prevăzut de art. 123 din Constituție.

De asemenea, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, orice

persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa referitoare la conceptul de aparență de independență că este suficient ca aparențele să creeze o îndoială legitimă cu privire la independența magistraților, pentru ca respectarea acestui principiu să fie contestată cu succes, așa cum reiese din Hotărârea Cambell și Fell din 28 iunie 1984, din Hotărârea Sramek din 22 octombrie 1984, precum și din Hotărârea Belilos contra Elveției din 29 aprilie 1988.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauza „Braford contra Danemarcei” a decis că „interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora”. În cauza „Pager și Oberschlick contra Austriei” s-a statuat că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

Cu privire la independența judecătorilor, se reține că la nivel internațional au fost adoptate o serie de acte normative care fac referire la acest principiu.

Astfel, în art. 1 din Principiile fundamentale referitoare la independența magistratului, adoptate la Milano în anul 1985 și confirmate de Adunarea Generală a ONU, se prevede că „independența magistraturii trebuie garantată de către stat și enunțată în Constituție sau altă lege națională, iar toate instituțiile guvernamentale sau altele trebuie să o respecte”. În cadrul aceluiași Principii, la art. 2 se menționează că „sistemul juridic va decide în problemele care îi sunt înaintate imparțial, pe baza faptelor și în conformitate cu legea, fără vreo restricție, influență incorectă, sugestie, presiune, amenințare sau interferență, directă sau indirectă, din orice parte sau pentru orice motiv”.

Potrivit pct. 4 din Convenția de la Havana pentru prevenirea crimei și tratamentul delicvenților, adoptată la Congresul al VIII-lea al Organizației Națiunilor Unite, se dispune că „statele veghează ca procurorii să-și îndeplinească atribuțiile profesionale în

deplină libertate, fără a face obiectul unor intimidări, hărțuiri, fără a suferi ingerințe nefondate și fără a li se angaja, în mod nejustificat, responsabilitatea civilă, penală sau de altă natură”.

De asemenea, prin Recomandarea (94) 12 a Comitetului de Miniștri al statelor membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, adoptată la 13 octombrie 1994, au fost elaborate mai multe reguli cu valoare de principiu, având ca deziderat promovarea independenței sistemului judiciar. Una dintre aceste reguli vizează obligația statelor de a lua toate măsurile necesare pentru a respecta, promova și proteja independența judecătorilor. Documentul prevede că sensul de „independența judecătorilor” nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime, aplicându-se prin urmare și procurorilor.

Verificările efectuate de Inspecția Judiciară au urmărit să stabilească în ce măsură afirmațiile referitoare la activitatea procurorilor făcute de domnul [redacted] al [redacted], au adus atingere prestigiului justiției și independenței sistemului judiciar.

Astfel, din conținutul verificărilor efectuate de Inspecția Judiciară rezultă că în cuprinsul scrisorii transmisă reprezentanților justiției, respectiv, Consiliului Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției, Institutului Național al Magistraturii și celor 15 președinți ai curților de apel, Consiliul Patronatelor Bancare din România, reprezentat de domnul

susținut că la nivelul instanțelor din România, există o practică neunitară în materia litigiilor dintre consumatori și profesioniști, având ca obiect rambursarea creditelor în valută și ca urmare, solicită luarea în discuție a acestor aspecte de practica neunitară, atât în cadrul întâlnirilor periodice dintre reprezentanții Consiliului Superior al Magistraturii și președinții secțiilor specializate, cât și în cadrul programelor de formare continuă pentru judecători.

Mai arată că, în practica instanțelor judecătorești există „diferențe de abordare”, care determină o mare diversitate de decizii pronunțate în soluționarea acestor tipuri de

acțiuni deduse judecății, în special în contractele de împrumut în valută, în franci elvețieni („CHF”) și în care s-a solicitat conversia în lei a acestor credite.

Totodată, domnul , a arătat că „în măsură în care considerați oportun, ne exprimăm disponibilitatea de a vă pune la dispoziție, în cadrul programelor de pregătire, specialiști din diverse zone de activitate ale instituțiilor de credit, cu scopul de a familiariza reprezentanții puterii judecătorești cu specificul și particularitățile produselor financiar bancare și a activității bancare în general”.

Autorul scrisorii afirmă că, față de această situație creată, se vede nevoit a evidenția unele aspecte de drept, considerate mai relevante, care ar trebui în opinia sa „să fie avute în vedere de către instanțele judecătorești și care ar putea determina o abordare obiectivă a judecătorilor care sunt chemați să înfăptuiască justiția și să pună bazele unei aplicări corecte a legilor”.

Continuând, domnul , a prezentat cadrul legal pentru acordarea și rambursarea creditelor în valută, enunțând mai multe acte normative, texte de lege apreciate ca fiind aplicabile în aceste spețe, totodată făcând și comentarii cu privire la modul în care ar trebui interpretate, printre altele afirmând că „în România, legislația în domeniul liberei circulații a capitalurilor a fost reprezentată de Regulamentul nr. 3/1997 privind efectuarea operațiunilor valutare, căreia i-au urmat Regulamentul nr. 4/2004 și Regulamentului nr. 4/2005 privind regimul valutar (Regulamentul nr.4/2005), cu amendamentele ulterioare, ultimul în vigoare și aplicabil”.

Domnul a susținut că, contractarea de credite în valută și rambursarea creditelor contractate în valută sunt operațiuni prestate în conformitate cu prevederile Regulamentului nr. 4/2005, întrucât acestora li se aplică dispozițiile art. 2 și art. 3 coroborate cu art. 1 lit. d) din Anexa 1 (Nomenclator) ale Regulamentului nr. 4/2005. Astfel, arată că potrivit art. 2 - "Operațiunile valutare curente și de capital, așa cum sunt prevăzute în Nomenclator, se efectuează în mod liber între rezidenți și nerezidenți, în valuta și în moneda națională (leu)." La art. 3 alin. (2) și (3) se precizează faptul că " (...) Toate celelalte operațiuni între rezidenți care nu fac obiectul alin. (1) și (12) pot fi efectuate, în mod liber, fie în moneda națională (leu), fie în valută. (3) Operațiunile

prevăzute la alin. (2) și în anexa nr. 2 la prezentul regulament se pot efectua și în valută, numai pe baza acordului de voință al părților".

Totodată, domnul _____ a afirmat că „există reglementari specifice aplicabile instituțiilor de credit care au stabilit cadrul legal în care se puteau acorda credite către consumatori, enunțând, cu titlu de exemplu,

De asemenea, domnul _____ a explicat principiul nominalismului monetar, arătând că în contractele de credit având ca obiect contractarea unui credit în valută, instituțiile de credit au pus în aplicare normele Codului Civil din 1864 (art. 1578) sau, în funcție de momentul încheierii acestor contracte, ale Noului Cod Civil (art. 2164) - care consacră principiul nominalismului, potrivit căruia împrumutatul este obligat să înapoieze împrumutătorului aceeași sumă nominală primită, indiferent de variațiile cursului de schimb a valutei în care suma respectivă a fost acordată.

Pe cale de consecință, domnul _____ a susținut că: „conform legislației în vigoare la acest moment, dar și aceleia care a fost în vigoare înainte de 01.10.2011, contractul de credit este, fără niciun fel de dubiu, un contract de împrumut de consumație (împrumutul propriu-zis) prin care o persoană, numită creditor, transmite în proprietatea unei alte persoane, numită împrumutat, o cârmte de lucruri fungibile și consumptibile, cu obligația pentru împrumutat de a restitui la scadență o cantitate egală de lucruri de același gen și calitate ”.

A mai fost enunțată și Directiva nr. 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului European, susținându-se că, prin aceasta, legiuitorul european a impus în sarcina statelor membre, obligația de a adopta în domeniul împrumuturilor în moneda străină, până cel târziu în data de 21.03.2016, legislație corespunzătoare care să permită „limitarea riscului ratei de schimb valutar căruia i se expune consumatorul în temeiul contractului de credit", fie prin convertirea creditului într-o monedă alternativă, fie prin instituirea unui alt mecanism de adaptare a contractului, cerință pe care România urmează să o ducă la îndeplinire.

În scrisoarea trimisă, domnul _____ mai arată că aceeași directivă, instituie pentru statele membre obligația de a asigura un climat juridic care să permită consumatorului dreptul de a solicita conversia împrumutului într-o altă monedă, doar în anumite condiții și cu respectarea următoarelor principii:

„- noul cadru juridic ar urma să fie aplicat pentru viitor adică contractelor de credit încheiate ulterior apariției actului normativ intern care ar permite o astfel de posibilitate;

- cursul de schimb la care ar urma să se efectueze conversia, să fie cel existent în ziua aplicării conversiei, iar nu cel de la momentul încheierii contractului de credit (a se vedea dispozițiile art. 23 alin. (3) din Directiva nr. 17/2014). „{...} (3) în cazul în care un consumator are dreptul să convertească un contract de credit într-o monedă alternativă în conformitate cu alineatul (1) litera (a), statul membru se asigură că cursul de schimb la care se efectuează conversia este rata de schimb a pieței aplicabilă în ziua aplicării conversiei, dacă contractul de credit nu specifică altfel”.

În continuare, este prezentată practica judiciară a Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv Cauza Kasler nr. C-26/13 și Cauza 280/13 Barclays Bank SA împotriva Sara Sanchez Garda și Alejandro Chacon Barrera, arătându-se că, în aceste spețe se prezintă concluzii importante ale instanței europene și ca urmare, apreciază că, acestea pot constitui „un îndrumar relevant pentru instanțele naționale atunci când sunt chemate să soluționeze litigii inițiate de către consumatorii care aduc critici cu privire la efectele aplicării legislației naționale, inclusiv în cazul creditelor acordate în valuta ”.

De asemenea, se face trimitere și la Decizia civilă _____

Dosarul _____ de Curtea de Apel București - Secția a VI-a Civilă, afirmându-se că, în cadrul acestui dosar, instanța a reținut că: „stabilizarea cursului monedei contractului prin raportare la moneda națională, cu referință la data contractului ar presupune încălcarea principiului nominalismului monetar, apreciind că dispozițiile art. 1578 Cod civil în vigoare la data contractului, acoperea inclusiv riscul valutar, al creșterii valorii monedei creditului, risc ce cade în sarcina împrumutatului sau al deprecierei monedei, risc suportat de bancă. Potrivit principiului enunțat, obligația

din împrumutul în bani este întotdeauna pentru suma numerică din contract, în moneda menționată chiar dacă prin raportare, eventual la o alta moneda, valoarea acesteia a suferit modificări, debitorul fiind ținut a restitui acea suma acordată prin contractul de împrumut. Dispozițiile consacră regula generală aplicabilă în materia împrumutului de consumație, principala obligație a împrumutatului, de a restitui suma împrumutată în aceeași calitate și cantitate, obligația fiind pentru aceeași sumă numerică împrumutată, indiferent de modificarea prețului acelei monede raportat la sistemul de referință ales de părți”.

La punctul 4 al scrisorii, sunt prezentate decizii apreciate criticabile din practica instanțelor naționale, evidențiind și comentând soluțiile prin care instanțele au decis: stabilizarea cursului de schimb franc elvețian-leu RON (cu variații de la cursul de la data acordării până la cursul de la data pronunțării hotărârii); denominarea; au reținut impreviziunea, precum și soluțiile în care instanțele, în opinia sa, au procedat la modificarea contractului intervenind și substituind voința părților de la momentul încheierii contractului.

Se mai susține că unele instanțe au admis cereri de conversie a creditelor acordate în valută, apreciind că în acest fel, se intervine în contractele de credit, care reprezintă legea părților și determină dezechilibrarea obligațiilor contractuale, defavorizând astfel un prestator de servicii financiare, care a acționat în desfășurarea obiectului său de activitate, cu respectarea normelor de prudență impuse de către legiuitor și ca urmare, acestea înregistrează prejudicii majore.

Domnul _____ a concluzionat arătând că, instanțele judecătorești fac o analiza diferită a acelorași aspecte deduse judecății, iar imixtiunea acestora în derularea activității unei instituții de credit, este „un elocvent exemplu de neînțelegere sau de nesocotire a mecanismelor de piață”, dând ca exemplu Decizia nr. _____ Tribunalului București - Secția a VI-a Civilă, pronunțată în Dosarul nr. _____, în care a fost implicată una dintre băncile membre.

Totodată, a fost reiterat faptul că toate argumentele expuse mai sus ar trebui, în opinia sa, să fie avute în vedere de către instanțele judecătorești, astfel încât „actul de justiție să fie unul mai obiectiv și imparțial, în conformitate cu prevederile legale”.

Raportat la această situație de fapt, dar și la cadrul legal care definește independența sistemului judiciar și limitele libertății de exprimare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că prin afirmațiile domnului _____ exprimate în cadrul scrisorii ce a fost publicată și pe site-ul „Lumea Justiției”, ajungând astfel în spațiul public, avându-se în vedere situații și cauze concrete, au fost exprimate opinii pe baza cărora, s-a produs un impact negativ asupra întregului sistem judiciar și a credibilității autorității judecătorești în rândul opiniei publice.

De aceea, acest fel de aprecieri negative cu privire la activitatea desfășurată de instanțele judecătorești în soluționarea unor cauze concrete, nu ar trebui emise în spațiul public, astfel de afirmații încadrându-se perfect în situația în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a afirmat constant că se impune restrângerea libertății de exprimare, în scopul de a asigura autoritatea și imparțialitatea sistemului judiciar.

În cauzele deduse judecării, în considerarea principiului independenței justiției, magistrații trebuie să decidă în mod liber, în acord cu legea, potrivit propriei conștiințe, fără nici o restricție și fără a fi obiectul influențelor, incitărilor, presiunilor, amenințărilor, intervențiilor neobișnuite, directe sau indirecte, indiferent din partea cui ar veni sau pentru ce motiv.

Luările publice de poziție față de soluții pronunțate de instanțe, înainte de rămânerea lor definitivă, cum este cazul în speță, pun sub semnul întrebării, inclusiv funcționarea normală și eficientă a sistemului judiciar în ansamblul său, creând o imagine și o percepție publică negativă asupra justiției, ceea ce este de natură a se reflecta în mod direct, în activitatea fiecărui judecător în parte, afectând, totodată, autoritatea de care aceștia trebuie să se bucure în exercitarea funcției.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că în scrisoarea transmisă reprezentanților justiției, Consiliul Patronatelor Bancare din România (CPBR) a evidențiat unele aspecte de drept, apreciate ca fiind „mai relevante” (prezentând: cadrul legal pentru acordarea și rambursarea creditelor în valută; Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European; practică judiciară a CJUE; Decizia civilă _____ a Curții de Apel București – favorabilă acestuia, precum și critici la adresa unor hotărâri

pronunțate de către instanțe în favoarea reclamanților persoane fizice) și care ar trebui avute în vedere de către instanțele judecătorești deoarece „ar putea determina o abordare obiectivă a judecătorilor care sunt chemați să înfăptuiască justiția și a pune bazele unei aplicări corecte a legilor”.

Documentul citat arată că prin adoptarea anumitor decizii „instanțele procedează la o restricționare a circulației capitalurilor, ceea ce contravine legislației comunitare europene, care trebuie aplicată cu prioritate”.

În cadrul scrisorii, domnul [redacted] arată că își propune să aducă la cunoștință existența unei practici neunitare în materia litigiilor dintre consumatori și profesioniști, având ca obiect rambursarea creditelor în valută și adresează rugămintea, ca aceste aspecte, să fie luate în discuție, atât în cadrul informărilor periodice dintre reprezentanții Consiliului Superior al Magistraturii și președinții secțiilor specializate, cât și în cadrul programelor de formare continuă a judecătorilor. În acest scop, își exprimă disponibilitatea de a pune la dispoziție, în cadrul unor astfel de programe specialiști din diverse zone de activitate ale instituțiilor de credit, cu scopul de a familiariza reprezentanții puterii judecătorești, cu specificul și particularitățile acestora.

Mai mult, în finalul scrisorii, domnul [redacted] solicită instanțelor de judecată să țină cont de argumentele expuse în această scrisoare, pentru ca „actul de justiție să fie unul mai obiectiv și imparțial, în conformitate cu prevederile legale”, concluzia ce se desprinde este aceea că magistrații nu ar fi „obiectivi și imparțiali”, atunci când pronunță soluții în dosarele în care băncile au calitatea de parte.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii constată că o asemenea exprimare poate fi apreciată ca o critică voalată la adresa soluțiilor date de instanțe în favoarea clienților băncilor, de natură a afecta în mod direct, întreg sistemul judiciar, scopul fiind acela de intervenție în actul de justiție cu consecința influențării deciziilor magistraților în detrimentul clienților.

Totuși, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că pentru magistrații care judecă astfel de spețe este benefic să fie cât mai informați în privința domeniului în care se situează cauzele respective, însă se consideră că, asemenea informații detaliate pot fi oferite de către experți abilitați, neimplicați în aceste cauze și nepărtinitori.

Se are în vedere că prestigiul justiției și independența acesteia, deși aparent valori distincte, sunt strâns legate între ele, cea dintâi reprezentând un criteriu de evaluare pentru cea de-a doua. Astfel, noțiunea de prestigiu al justiției este legată de conceptul de „aparență de independență” prin aceea că ambele valori pun în discuție încrederea cetățenilor în corectitudinea actului de justiție.

Prestigiul justiției reprezintă aprecierea publică pozitivă a sistemului în ansamblul său.

Din conținutul verificărilor efectuate, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii constată că prin afirmațiile domnului _____ în calitate de _____ cuprinse în scrisoarea adresată mai multor instituții din sistemul juridic, respectiv către Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției, Institutul Național al Magistraturii și celor 15 președinți ai curților de apel, ce a fost publicată și pe site-ul „Lumea Justiției”, ajungând astfel în spațiul public, sunt puse la îndoială deciziile pronunțate de către instanțele de judecată, precum și profesionalismul judecătorilor, lucru de neacceptat într-un stat democratic, în care o astfel de imixtiune în activitatea justiției, nu trebuie acceptată.

Mai mult, aceasta reprezintă și o formă de presiune, în contextul în care și Înalta Curte de Casație și Justiție urmează să se pronunțe într-o speță în legătură cu acest gen de cauze.

Având în vedere situația constatată prin Raportul nr. 5095/IJ/2757/DIJ/17474/ST/2016 al Inspecției Judiciare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că afirmațiile făcute de domnul _____

la data de 04.07.2016, în scrisoarea adresată mai multor instituții din sistemul juridic 17.04.2015 și preluate de mass-media, afectează nu numai imaginea instanțelor judecătorești, ci și cea a sistemului judiciar în ansamblul său, drept pentru care se constată că s-a adus atingere independenței și imparțialității sistemului judiciar, în ansamblul său, fiind subminată încrederea publică în imparțialitatea și integritatea magistraților în general.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, precum și art. 75 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți;

PLENUL
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Admiterea cererii de apărare a independenței și imparțialității sistemului judiciar, formulate de domnul deputat **DANIEL ZAMFIR**, apreciindu-se că prin declarația făcută de domnul Steven van Groningen, președinte al Consiliului Patronatelor Bancare din România și CEO al Raiffeisen Bank, în scrisoarea adresată mai multor instituții din sistemul juridic, sunt de natură a afecta independența și imparțialitatea sistemului judiciar, în ansamblul său.

Art.2 - Emiterea unui comunicat de presă de către Biroul de informare publică și relații cu mass-media din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Art.3 - Prezenta Hotărâre nr. 1006 din 23 august 2016 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii se comunică Inspecției Judiciare și Biroului de informare publică și relații cu mass-media al Consiliului Superior al Magistraturii.

Dată în București, la data de 23 august 2016

Președinte,
Judecător Mircea ARON

